

Π n
443

Q. D. B. V.

IMPERATORES ROMANOS
GERMANICOS

ANTE

IMPERATOREM CAROLVM M.

SVB PRAESIDIO

IOHANNIS DAVIDIS KOELERI P. P.

IN DISPVATIONE CIRCVLARI

D. VII MAII A. C. MDCCCXXVIII

HABENDA

EX MONVMENTIS FIDE DIGNIS

BREVITER RECENSEBIT

IOHANNES HENRICVS DRVMEL

NORIMBERGENSIS.

ALTORFII

TYPIS IOD. GVIL. KOHLESII ACAD. TYPOGR.

1774

IMPERIALES ROMANOS

GENERICOS

ANTE

IMPERIALEM CAROLVM M.

SVB PAVLVS

IOHANNIS DAVIDIS KOEHLERII P. T.

IN DISSENTATIONE CIRCULARI

DE VI MAI & DISSENTATIONE

1774

EX MONUMENTIS SIVE DICIS

RELIQUIIS

IOHANNIS PAVLVS

1774

1774

1774

1774

I.

ognomen GERMANICI delatum quidem Imperatores Germanici a nobis dicuntur e Germanicis populis orti. est fere omnibus Imperatoribus Rom. inde a Caio Caesare, ob victorias de Germanis reportatas & subactas provincias, vid. SVETON. in *Claud. cap. 1.* & in *Vitell. cap. 8.* PLINIUS in *Paneg. Traiani cap. 9.* GOLZIUS in *Thesauro rei antiquariae p. 38.* EZ. SPANHEMIUS in *Observat. ad Iuliani Imp. Orat. I. p. 240.* imo ob eandem causam Valerianus, Gallienus & Postumus Imperatores in nummis dicti sunt GERMANICI MAXIMI. vid. GOLZIUS *l. c. p. 113.* Sed ego recensebo eos Imperatores, qui ex Germanicis populis passim per orbem R. diffusis orti, ad imperium R. peruenerunt.

II.

Quemadmodum primus ex Africa Imperator R. fuit Seuerus, vid. EVTROIPIVS *libr. VIII. cap. X.* ita primus ex Germanica gente ad imperium accessit MAXIMINVS, genitus quippe A. C. 173. ex patre GOTHO, infimae fortis, nomine Micca, & matre Ababa, Horum primus Maximinus pater, A. C. 235. Alana,

Alana, in vico Thraciae, uti ipse primis temporibus prodidit, postea vero, ubi ad imperium venit, oculi praecepit, ne utroque parente barbaro genitus Imperator esse videretur, & propter humilitatem generis barbarici a nobilitate Rom. contemneretur. vid. *IVL. CAPITOL. in eius vita, cap. I. & III.* Hinc etiam amatus est unice a Gothis, quasi eorum ciuis, teste eodem scriptore, *cap. IV.* Eius genus *HERODIANVS lib. VI. cap. 8.* τῶν ἐνδοτάτων Ἑρῶων καὶ ΜΙΞΟΒΑΡΒΑΡΟΝ vocat, quod vocabulum Graecum vltimum falso *semi-barbarus* redditur; sed hoc potius indicat, *MAXIMINVM* ex gente *mixta*, ex barbaris & Thracibus, siue Gothis & Alanis, originem traxisse. Proceritas corporis, ignorantia linguae Latinae, frequens haustus Capitolinae amphorae vini, produnt etiam Germanum. *CAPITOLIN. cap. II. III. IV.* Tanta enim magnitudine, referente Codro, fuit, vt octo pedes digito videretur egressus. Sed haec altitudo Celtica fuit. *A PHILOSTRATO* enim in *Vitis Sophistarum, L. II. c. 1. in Vita Herodis, §. 7.* describitur adolescens Κελτῶ μεγάλῳ ἴσος, καὶ ἐς ὀκτῶ πόδας τὸ μέγεθος, *Celtae magno similis octoque pedum magnitudine.* Burgundos *septipedes* semel atque iterum dixit *SIDONIVS lib. VIII. ep. 9. & Carm. XII.* Septem pedum proceritatem Carolo M. Imp. etiam attribuit *EGINHARTVS, de eius vita c. XXII.* Placet autem valde idonea emendatio textus Capitolini in vita Maximini sen. a *CASAVBONO* in *notis p. 188.* instituta ex verbis eiusdem scriptoris, in *vita Maximini iun. cap. II.*

cap. II. Nam quod ibi legitur, *ut octo pedes digito videretur egressus*, censet corruptum, & notis in sedem suam restitutis scribendum: *ut octo pedes digitis VI diceretur egressus*. Putat enim, imperitum librarium, cum offendisset compendio scriptum *VI dretur*, fecisse videretur. In hanc sententiam eum perduxit idem Capitolinus in *vita Maximini iun. c. II.* asserens, Maximinum fuisse *pedum ut diximus octo & prope semis*. Si ergo Maximinus octo pedes digito tantum excefferit, hanc mensuram longe abfuisse a dimidiato pede ait, qui digitos transversos continebat sedecim; hac de causa in superiore loco digitorum numerum fuisse adiectum satis probabili ratione inductus autumat. Idem videtur SALMASIO, in *emendat. & not. ad Capitol. p. 248.* qui etiam statuit numerum illum *VI* facile potuisse absorberi similitudine prioris syllabae sequentis vocabuli *videretur*, quod ab iisdem litteris incipit. Si etiam ex sententia TACITI in *vita Agricolae cap. XI.* magni artus Germanicam originem adseuerant; non praetermittendum est, Imp. Maximinum fuisse pollice ita vasto, ut uxoris dextrocherio, siue armilla, uteretur pro annulo, teste CAPITOL. *l. c.* Idem *c. III.* dicit, Maximinum *oculorum magnitudine excelluisse*; atque EGINHARTVS *l. c.* ait, Carolum M. fuisse *oculis praegrandibus atque vegetis*. Denique insignis pudicitiae specimen arguit Maximinum fuisse Germanum. Nam ob iocum turpissimum infamis principis Heliogabali, quo eum ita percontatus est: *Maximine, sedecim & viginti & triginta milites di-*

ceris aliquando lassasse; potes tricies cum muliere perficere?
 a militia discedere voluit, nisi eum retinuisent amici
 illius, nunquam tamen ad manum eius accessit, nun-
 quam tamen illum salutauit per totum triennium huc
 atque illuc discurrens. vid. *CAPITOLIN. c. IV. V.* Ex
 pastoritia vita ob robur corporis incomparabile, quo
 in lucta sedecim unus uno sudore deuicerat, inter mi-
 lites, & mox, post subactos septem alios fortissimos
 commilitones, inter stipatores corporis, ab Imp. Se-
 uero allectus, postea per omnes militiae gradus adscen-
 dit, & demum alae Pannonicae Dux, quasi manu du-
 ctus a fortuna, suo iussu A. C. CCXXXV. d. 14. Martii
 trucidato a tyronibus optimo Imperatore, Alexandro
 Seuero, sola exercitus voluntate, nulla Senatus inter-
 cedente auctoritate, ad imperium peruenit. *CAPITO-
 LIN. c. II. VII.* Bellum aduersus Germanos ab Alex-
 andro coeptum feliciter continuauit, & Germaniam
 Transrhenanam caedibus & incendiis maxime vastauit.
 vid. *HERODIAN. L. VII. c. II. CAPITOLIN. c. XII.*
 Hoc prospere confecto Sirmii traduxit hiemem, con-
 stituitque omnes tam Germaniae, quam Sarmatiae, na-
 tiones septentrionales atque maritimas subigere: sed
 hoc propositum interuertit exercitus Rom. in Africa
 militantis subita & ingens seditio A. C. 237. mense Aprili
 coepta, qua duo Gordiani aduersus Maximinum dicti,
 & a S. P. Q. R. accepti sunt. Quibus etiam mox men-
 se Iulio eiusdem anni occisis idem Senatus surrogauit
 Pupienum, Balbinum & Gordianum paruulum, & Ma-
 ximi-

ximinum hostem iudicavit. Cum ergo Maximinus ad hanc defectionem vlciscendam infesto animo Italiam ingrederetur, & Aquileiam oppugnaret, a militibus, ob crudelitatem iratioribus redditis, & omnium rerum penuria laborantibus, verno tempore, & quidem mense Martio A. C. 238. in tentorio cum filio obtruncatus fuit. vid. CAPITOL. cap. XII-XXIII. HERODIAN. VII. 4-12. VIII. 1-5. Ad quartum imperii annum eum peruenisse ostendunt nummi eiusdem Graeci & Latini apud MEOBARBVM p. 329. & BANDVRIVM. Graeci aliquot signati sunt lit. Δ. Latini clare exhibent: TR. P. IIII. Annum aetatis LXV eundem attigisse tradidit CHRONICON ALEXANDRINVM pag. 628. Truculentus sane Imperator, qui crudelibus & asperis moribus sibi odium generis humani & Gothico nomini maximam infamiam contraxit.

III.

Maximino patri adiungendus filius MAXIMINVS, a patre statim post raptum imperium Caesar dictus, de quo disquiritur, annon potius patris in imperio collega & Imperator Augustus fuerit. Nam I.) adsunt duo nummi in GOLZIO, in quibus AVGVSTVS dicitur, II.) hoc affirmare videntur aliquot CAPITOLINI non obscura testimonia, qualia sunt in Maximino sen. c. VIII: *Maximinus primum e corpore militari Augustus ab exercitu appellatus est, filio sibimet in participatum dato. & c. XVII: Causa iracundiae contra filium haec fuit, quod*
eum

II.
Maximinus
filius.
A. 235.

eum Romam ire iusserat, cum primum Imperator factus est, & ille patris nimio amore neglexerat; in Maximino a. c. III. epistolam indidi patris Maximini, Imperatoris iam facti, quae docet, idcirco se etiam filium suum appellasse Imperatorem, --- fuit autem talis epistola: Ego cum propter affectum, quem pater filio debet, Maximinum meum, Imperatorem appellari permisi. & c. IV. dixerunt aruspices: duos Imperatores non diuturnos ex una domo iisdem nominibus futuros. Sed his alia testimonia opponenda, quibus Maximinus saltem CAESAR dictus. I.) HERODIAN. libr. VIII. c. IV. II.) ipsius CAPITOLINI in Vita sen. Maxim. c. XXII: Inter haec Maximinus cum filio suo adolescente, quem Caesarem appellauerat & c. III.) lapidis litterati milliariis apud forum Sebusianorum in Gallia, apud SPONIVM p. 157:

IMP. CAES. C.

IVL. VERO MA

XIMINO PIO FEL.

AVG. GERMANICO

M. DAC. M. SAR. MAX.

PONT. M. TR. POT. III.

COS. PROCOS. P. P. O. M. PR.

N. ET. G. IVL. VERO

MAXIMO. GER. M.

NOBIL. CAES. AVG. N.

FILIO A. P. SEC.

L. III.

Num-

Nummos Golzianos vero tanquam spurios reiicit P A G I
in *Crit. Baron. T. I. p. 218.* probatque per haec tempora
Caesares passim Imperatores fuisse nuncupatos. Fuit
autem MAXIMINVS filius pulcherrimus nitidissimusque
omnium Caesarum, qui vnquam fuerunt, periitque
cum patre suo ad Aquileiam, anno aetatis secundum
quosdam vicesimo primo. vid. CAPITOL. in *eius Vita*
c. I. II.

IV.

TERTIVS, qui in censum Imperatorum Germa-
nicorum ante Carolum M. venit, est T. AELIVS PRO-
CVLVS, Albingauni, quod erat oppidum Liguriaie
maritimae, quidem natus, a Francis tamen originem
trahens, & inter ludum iocumque a Lugdunensibus
praecipue & exercitu Rom. ibi commorante Imperator
contra Probum Augustum salutatus A. C. 280. Cum
ab hoc vndique persequeretur, ob fiduciam communis
originis, Francorum auxilium frustra postulavit, liqui-
dem ab istis proditus & Probo ad caedem traditus fuit
A. C. 282. vid. VOPISC. in *Probo c. XVIII.* & in *Pro-
culo.* S. AVREL. VICTOR. *c. 37.* EVTROP. *lib. IX.*
c. II.

III.
Proculus,
A. C. 280.

V.

QUARTVS in numero Imperatorum Germanico-
rum ante Carolingicos est MAGNENTIVS, occiso Con-
stante Augusto A. C. 350. die XV. K. Febr. ab exercitu
Imperator proclamatus. Ex Germania hunc ortum
B fuisse

III.
Magnentius
A. C. 350.

fuisse docet IULIANVS in *Orat. I. p. 34.* vbi eum vocat τῆς ἀπὸ Γερμανῶν λείας λείψανον δυσυχὲς περιτωζόμενον, *de Germanorum praeda seruatas infelices reliquias*; ait quoque ibidem, ipsi adfuisse in tumultu κατὰ τὰ ξυγγενὲς σύμμαχοι προθυμότατοι Φράγκοι, καὶ Σάξονες, τῶν ὑπὲρ Ῥήνον, καὶ τὴν ἐσπερίαν θάλατταν ἔθνῶν τὰ μαχμώτατα, *cognitionis nomine promptissimos commilitones, Francos & Saxones, qui ultra Rhenum atque occidentis mare habitant, nationes omnium pugnacissimas.* *Orat. II. p. 56.* quoque dicit, Magnentium tot gentes Germanas comites habuisse, ὅβ solam cognitionem: τῶν δὲ τῶν ἔθνῶν ἐξαναθήσας ἐν ἑλλάττον πλήθος τῆς ὁμοθεν αὐτῶ ξυμφετομένης στρατίας. μᾶλλον δὲ τὸ μὲν αὐτῶ ξύμφυλον. A ZOSIMO pariter *Lib. II. c. 54. Hist.* dicitur γένος ἑλιων ἀπὸ βαρβάρων, μετακίησας καὶ εἰς Λετὸς ἔθνος Γαλατικόν, παιδείας τε τῶν Λατίνων ματασχών, *originem generis a barbaris habebat, cumque commigrasset ad Letos, quae Gallica natio est, litteras Latinas didicerat.* Barbara verò gens ea tempestate semper dicitur Germanica a Rom. Scriptoribus. Negat quidem TRISTANVS *T. III. Hist. Imp. per numismata p. 644.* Magnentium Germanum fuisse, conaturque eum vindicare Galliae suae, quasi Augustoduni natum, patre Magno, ac, vt e Romano illo eiusdem nomine colligit, illustri ac splendido inter Britannos genere orto. Nititur hac in sententia primo auctoritate STEPHANI *de urbibus p. 228.* qui in voce ΔΕΚΕΝΤΙΟΙ Decentium, Magnentii fratrem, patre Magno

Magno natum tradidit: ΔΕΚΕΝΤΙΟΥ τῆ Μάγνης παιδὸς
 Μαγνηντῆ δὲ ἀδελφῆ; deinde etiam fide ZONARAE,
 qui vnus refert *L. XIII. c. 6.* Magnentii patrem Britan-
 num fuiffe. Sed merito tuetur EZ. SPANHEMIVS in
Obferu. ad Iuliani Imp. Orat. I. p. 220. Magnentii ortum
 Germanicum a Iuliano traditum, & non folum reiicit
 Zonaram longe recentiorem fcriptorem, verum etiam
 luculenter docet, nobiliffimum antiquarium iniuriam
 quodammodo fuæ genti facere præter omnem veteris
 hiftoriæ fidem, dum, quæ de diro atroque Magnen-
 tii ingenio, *vtpote gentis barbaræ*, a coæuo auctore
 AVREL. VICTORE *de Caf. c. 41.* & a ZOSIMO *l. c.* di-
 cuntur, de eo, Auguftoduni in Lugdunenfi feu Rom.
 prouincia cultiffima dicta cenferi debeant. Magni
 etiam nomen Romanum a patre Magnentii, more alio-
 rum captiuorum, adfumptum fuiffe, ftatuit. Imp. Ma-
 gnentius bis cum Constantio Augufto pugnavit, &
 victus eft, femel ad Murfam, ad Drauum in Pannonia
 d. IV. Kal. Octobris A. C. 351. atque iterum Roma Italia-
 que, quo fe poft hanc cladem receperat, per duces
 Constantii pulfus, ad montem Seleucum inter Lucum
 & Vapincum fitum, hodie vero *Montfaleon* dictum, &
 in Delphinatu tridui fpatio ab vrbe Lugduno fitum,
 A. C. 353. Desperatis itaque rebus Lugdunum confu-
 giens ibi fe in palatio III. Idus Augufti interfecit, poft-
 quam tribus annis & VI. menfibus imperaffet. vid. IDA-
 TIVS in *faftis confular. T. II. opp. Sirmondi p. 261.* IV-

LIAN. in *Orat. I. & II.* SOCRATES *L. II. c. 32.* SOZOMENVS *L. IV. c. 1.* ZOSIMVS *L. II. c. 42-54.* AVREL. VICTOR in *Epitome c. 41. & 42.*

VI.

V. *Decentius*
A. 351. Magnentio adiungendus est frater DECENTIVS, ab eodem A. C. 351. Caesar dictus, Gallisque praefectus, ZOSIMVS *L. II. c. 45.* & AVR. VICTOR, qui eum saepenumero expressit in *epitomes c. 42.* Decentium quidem γένει συνοπτόμενον, propinquum Magnentii, vocant; HIERONYMVS vero in *Chronico*, & alter AVR. VICTOR in *Caesar. c. 42.* eundem fratrem expresse vocant. Voluit quidem fratri in maximas angustias coniecto subuenire, sed cum in itinere Italico percepisset eiusdem infaustum fatum, & in turmas quasdam militares incidisset, apud Senonas decimo quinto Kal. Septembris laqueo se suspendit. vid. ZOSIMVS *L. II. c. 54.* HIERON. in *Chron.* & IDATIVS in *fastis l. c.* Libellus *de Praefectis Urbis*, eo anno, quo Constantinus Aug. V. & Constantius Gallus Caesar Consules fuerant, qui annus erat Christi 352, Decentium & Paulum Coss. appellat, iis nempe in regionibus, quae in fratris eiusdem potestate erant. Afferit quoque MEDIOBARBUS *p. 485.* nummum, in quo Decentius non, vt in reliquis nummis, Caesaris, sed Augusti nomine insignitur, nempe: D. N. DECENTIVS P. F. AVG. quod etiam a SPANHEMIO tanquam singulare quid in *Observat. Iulian. Orat. I. p. 264.* annotatur.

VII.

VII.

His succedit SILVANVS, filius BONITI Franci, pro Constantini partibus in bello ciuili acriter contra Licinianos saepe versati. vid. AMMIAN. MARCELLINVS L. XV. c. 5. Eum in Gallia ortum fuisse barbaris parentibus, dixit AVREL. VICTOR in *Caes. c. 42.* Hic tribunus copiarum equestrium defecit in praelio ante Mursam a Magnentio, qua defectione meruit Magistrum peditum a Constantio Imperatore, atque ab eo postea in Gallias missus est, ut eas a caedibus, rapinis incendiisque barbararum gentium defenderet. Postea aegre tulit indignos a Constantio Augusto ad consulatum potestatesque sublimes promoueri, seque post tot labores exantlatos negligi, & praeterea animaduertit, se calumniis peti. Hac de causa salutis suae vltimum praesidium in arrepto titulo Augusti desperabundus quasi quaesivit, sed in ipso conatu nouarum rerum Coloniae Agrippinae A. C. 355. die vigesimo nono tyrannidis a militibus tumultuantibus ad conuenticulum ritus Christiani confugiens fuit trucidatus. vid. AMMIAN. MARCELL. & AVR. VICTOR l. c. IULIAN. *Orat. II. ad Constantin.* ZONAR. *Annalium L. XIII. c. 8.* EUTROP. L. X. c. 7. Golzius & Scaliger producunt in *animadu. ad Eusebium p. 234.* nummos, in quibus legitur: DN. FL. SILVANVS. P. F. AVG. sed hos tanquam spurios respuit TRISTANVS T. III. p. 660. & EZ. SPANHEM, in *obseruat. ad Iul. p. 308.* ob breuissimam

VI.
Siluanus
A. 355.

Silvani tyrannidem, quae trigesimum diem non excessit.

VIII.

*Triumviri
Germanici
potestate qui-
dem, sed non
titulo, Impp.
Rom.*

1) *Arboga-
stes.
A. 388.*

Neque praetermittendi sunt isti Heroes, qui nomine quidem Imperatoris caruerunt, omnem tamen potestatem Imperatoris scriptorum consensu tenuerunt, quales fuerunt Triumviri inclutissimi, ARBOGASTES, RICIMER, & STILICO. ARBOGASTES, teste SVIDA T. I. p. 13. Φράγγος, Francus, & CLAUDIANO de Conf. IV. Honorii v. 74. Germanus exul, & ZOSIMO L. III. c. 53. ἐν τῇ Φραγγῶν ὀρμώμενος ἔθνης, Magister equitum apud Valentinianum II. Imperatorem iussu Theodosii Augusti A. 388. tanta auctoritate & libertate erga Principem, vt multa etiam eius facta a se non comprobata corrigeret, & prohiberet. Cum itaque ob hanc seueritatem inuisum se reddidisset Domino, atque hic cogitaret de eo exauctorando, Arbogastes acrius se opposuit Imperatoris voluntati, porrectumque libellum repudii discerpfit, & in terram proiecit inclamando: *potestatem a Theodosio datam Valentinianum ipsi eripere non posse.* Sed instante etiam Valentiniano apud Theodosium, vt arrogantiam Arbogastis compeceret, Arbogastes sibi metuens Valentinianum apud Viennam A. C. 392. Idibus Maii dolo ita strangulare iussit, vt voluntariam mortem sibi laqueo consciuisse putaretur. Post hanc caedem ipse quidem, propter genus sibi diffusus, abstinuit a purpura, eandem tamen
contu-

contulit Eugenio, Rhetori ac Scribae, sibi Rigomeris commendatione amicissimo. Hos vero numero ac viribus impares intra Alpium claustra, iuxta fluuium Frigidum, adortus est Imp. Theodosius A. C. 394. VIII. Idus Septembr. & profligato eorum exercitu Eugenium captum interfecit, ARBOGASTEM vero post praelium in montem asperrimum fugientem ad voluntariam mortem compulit. ZOSIM. *l. c.* OROSIVS *L. VII. c. 35.* SOZOMENVS *L. VII. c. 22.* PHILOSTORGIVS *L. XI. c. 2.* AVR. VICTOR *in epit. c. 48.* & MARCELLINVS *ad h. a.*

IX.

Arbogasti ob fortunae potentiaeque similitudinem ^{2) Ricimer. A. 454.} merito adiungendus INVICTVS RICIMER, quo epitheto fuit ornatus a SIDONIO *Carm. II. v. 352.* qui etiam ibidem *v. 360.* ita eius parentes indicat, canens de Genferici Vandalorum Regis inuidia:

Tum liuet, quod RICIMEREM

In regnum duo regna vocant: nam patre Suetius,

A genitrice Getbes, simul & reminiscitur illud,

Quod Tartessiacis auus huius Vallia terris

Vandalicas turmas, & iuncti Martis Alanos

Stravit, & occiduam texere cadauera Calpen.

Doctissimus quidem Sidonii Commentator IO. SAVERO ²⁰¹¹⁸³ in *notis ad L. I. epist. V. p. 38.* parentem Ricimeris Romanum

manum fuisse putat; verum vel sui ipsius immemor,
 vel postea se ipsum corrigens in *notis ad dictum carmen*
p. 26. admittit patrem Sueuum, a Sidonio indicatum,
 coniectatque eum fuisse Riccilam, Regem Sueuorum in
 Hispania. Hic post mortem Aetii magister vtriusque
 militiae & demum Patricius factus per annos quindecim
 quinque occidentis Imperatores ludibrio habuit. Pri-
 mo enim coegit Auitum Imp. A. C. 456. imperium ab-
 dicare Placentiae, & Episcopatum huius urbis susci-
 pere, vid. *Chronographus Cuspiniani* & EVAGRIVS
Libr. II. c. 7. Rerum summa ergo per interregnum
 vndecim mensium penes RICIMEREM fuit, vid. SI-
 DON. APOLLIN. *Lib. I. ep. II.* & SIRMONDVVS in *notis*
p. 67. donec eius suffragio & Leonis Imp. Orient. con-
 sensu IVLIVS MAIORIANVS A. C. 457. Kal. April.
 prope Ravennam Augustus appellaretur. Sed etiam
 hic bellum aduersus Vandalos in Hispania gerens in ci-
 uitate Dortona A. C. 461. die IV. Non. August. deposi-
 tus, vid. *Chronograph. Cuspinian. & Sidon. Apoll. Carm.*
v. 373. & VII. Idus August. ad fluuium Hiram immis-
 sis a RICIMERE percussoribus interfectus fuit. Auctori-
 tate RICIMERIS die XVI. Kal. Decembr. substitutus Ma-
 ioriano fuit SEVERVS, cuius auspiciis RICIMER re-
 pressit Alanos haud procul Bergamo A. C. 464. VIII.
 Idus Febr. caeso in acie eorum Rege Beorgore vid.
Chronogr. Cuspiniani. Anno vero sequenti RICIME-
 RIS fraude Seuerus etiam Romae in palatio veneno per-
 emtus

entus est, teste CASSIOD. in *Chron.* p. 50. Post eius mortem a Senatu R. per biennium fere commissa fuit Respubl. RICIMERI, invito Leone orientis Imp. qui submitit ANTHEMIVM A. C. 467. virum nobilissimum & Constantinopolitanum, cuius filiam Ascellam RICIMER duxit coniugem, vid. SID. APOLL. *L. I. ep. 5.* ipsique habenas imperii occidentalis commisit: sed neque haec concordia diuturna fuit. Nam factione RICIMERIS ANICIVS OLYBRIVS A. C. 472. Imperator dictus & Anthemius V. Idus Iulias in fuga occisus fuit. vid. CASSIOD. in *Chron.* p. 51. cui sceleri neque RICIMER diu superfuit, sed post dies XLVI. fato fuit functus, & quidem die XV. Kal. Septembris. vid. *Chronograph. Cuspinian.* p. 455. Et quidni hunc potentissimum RICIMEREM totque Imperatorum Autorem inter Imperatores Rom. Germanicos referamus, cum etiam in promptu sit nummus in BAUDELLOT de DAIRVAL *Libr. de Vtilitate peregrinationis Tom. II. p. 672.* qui eius vultum Augustalem refert, cum epigraphe: D. N. RICIMERVS. P. FEL. AVG. MARCELL. etiam in *Chron.* p. 43. eundem his verbis regem vocat: BEORGOR REX ALANORVM A RICIMERE REGE occiditur.

X.

Non dubito demum hisce annumerare STILICO-^{3) Stilico,}
NEM, Vandalorum genere editum vid. OROS. *L. VII.*
c. 38. Virum secundum elogia in basibus marmoreis
C Romae

Romae asseruatis apud GRVTERVM Inscriptionum
 p. CCCCXII. num. III. *Illustrissimum, bis Consulem
 ordinarium, magistrum equitum peditumque, comitem
 domesticorum, tribunum praetorianorum, & ab ineunte
 aetate per gradus clarissimae militiae ad culmen gloriae
 sempiternae & Regiae affinitatis euectum, Diui Theodosii
 Augusti comitem in omnibus bellis atque victoriis, & ab
 eodem filio Honorio, occidentalis imperii haeredi ac prin-
 cipi, datum Curatorem & Rectorem, de eo enim PHI-
 LOSTORGIVS grauis scriptor L. XI. c. 3. hoc scribit:*
*In orientis quidem partibus Rufinus apud Arcadium
 suam potestatem obtinebat, in occidente autem STILICO
 apud Honorium eundem obtinebat locum. Vterque enim
 istorum imperii nomen ac speciem penes utrumque filiorum
 Theodosii remanere facile passus est, robur imperii penes
 se retinuit, alter sub magistri militum, alter sub prae-
 fecti appellatione Imperatori suo imperans, neuter
 porro illorum eo loco, quem inter Principes suos ob-
 tinebat, contentus fuit, nam Rufinus quidem impe-
 ratorium nomen ad se ipsum trahere omni arte stude-
 bat; STILICO vero filio suo Eugenio imperium vindicare
 nitebatur. Idem L. XII. c. 2. refert STILICO-
 NEM adeo manifeste & sine vlllo metu tyrannidem
 exercuisse, vt etiam nummos percuteret, in quibus
 praeter ipsius effigiem nihil deerat. Concinit CLAV-
 DIAN. in Rufinum L. II. v. 4.*

Iam

*Iam quo tuis, STILICO, Romana potentia curis,
Et rerum commissus apex, tibi credita fratrum
Vtraque Maiestas, geminaeque exercitus aulae.*

Haec testimonia luculenta fatis docent STILICONI ad possessionem imperii omnibus numeris absolutam nihil defuisse praeter nomen, quod filio Eugenio potius, quam sibi imponere studebat. Sed in hoc molimine arte Olympii fuit impeditus, gratiaque Honorii Augusti & vita ante diem X. Kal. Septembr. A. C. 408. priuatus. ZOSIM. L. V. p. 89. PHILOSTORG. L. XII. c. 2. SOZOM. L. XVIII. c. 4.

XI.

Hoc in loco etiam non praetermittendae sunt Augustae ex Germania ortae, numero quidem pauciores Augustis Germanicis. Ad has vero minime refero *De Imperatricibus Romanis Germanicis.* CORN. SALONINAM, coniugem Gallieni Imp. R. quae SALMASIO, CASAVBONO, OCCONI, aliisque eadem fuit, quae Pipa, siue Pipera, concubina & filia Attali Regis Germanorum, siue Marcomanorum, per pacationem, concessa pro parte superioris Pannoniae a patre. Sed hanc pellicem longe diuersam fuisse ab vxore Gallieni, Salonina, TRISTANVS, TILLEMONTIVS, BANDVRIVS, in primis vero celeberrimus DN. Professor CHRISTIANVS GOTTLIBIVS

C 2

SCHWARZ

SCHWARZ in *diatribae primae miscellaneorum doctrinae antiquariae cap. I. §. II. & III.* exacte demonstrarunt, & hic commodam medelam attulit textui Trebelliano lacuna expleta, quae tot egregios scriptores in errorem induxit. Neque adducam EVDOXIAM, filiam Bautonis, natione Franci, & magistri militum fortissimi, quam Arcadius Imp. orientis A. C. 385. in matrimonium duxit, infensissimam mulierem Iohanni Chrysostomo, Episcopo Constantinopolitano, mortuam A. C. 404. PHILOSTORG. *L. II. c. 6.* ZOSIMVS *L. V. p. 781. 795.* SOCRATES *L. VI. cap. VIII.* PROSPER & MARCELL. in *Chron.* ad h. a. Nam seriem Rom. Imp. orientalium nunc minime respicimus, sed potius proferimus in medium MARIAM & THERMANTIAM, sorores, quas Stilico in matrimonio ex Serena natas principi suo Honorio Imperatori coniuges dedit, & quidem adhuc innubiles, atque vnam post alteram. MARIAE enim mortuae successit in thalamo, suasu Serenae matris, imperatoriae sobolis consequendae percupidae, THERMANTIA. Haec vero post trucidatum patrem matri fuit reddita, atque aegritudine postea A. C. 415. III. Kal. August. consumpta. CLAUDIANVS in integro Epithalamio in nuptias HONORII & MARIAE, & de laudibus Stiliconis *L. II. v. 354.* & de laudibus Serenae *v. 117.* ZOSIMVS *L. V. c. 4. 12. 28. 35.* MARCELLINVS in *Chron. p. 36. Chron. Alexandr.*

XII.

Caesar, maxime idoneus rerum Germanicarum testis, L. II. de bello Gallico c. III. Belgas plerosque ortos a Germanis, Rhenumque antiquitus transductos propter loci fertilitatem ibi confedisse scripsit: hac de causa demum non plane omittendum censeo CARAVSIVM, Menapium, militem strenuum, neque gubernandi imperitum, qui a Diocletiano Augusto & a Maximiano Herculeo Caesare apud Bonnoniam per tractum Belgicae & Armoricae, parandae classi, ac propulsandis Francis & Saxonibus piratis praefectus, ob praedam minus diligenter fisco principis illatam, morti destinatus fuit, & ad hoc vitae suae periculum euitandum A. 286. purpuram sumit, Britanniamque occupavit, eamque per septennium defendit tam acriter, ut ad extremum pax inter eum ac Augustos R. conveniret vid. EVTROP. L. IX. c. 14. representata etiam in variis nummis, praesertim in eo, quem ex Gaza Medicea produxit NORISIUS in *diff. I. de numism. Imp. Diocletiani & Maximiani c. 4.* in cuius anteriore parte videtur caput CARAVSII cum hoc titulo: IMP. C. CARAVSIVS P. F. AVG. in posteriore cernitur pax dextra ramum supra hastam per transversum tenens, addito lemmate. PAX AVGGG. hoc est trium Augustorum, Diocletiani, Maximiani & Carausii. Quem vero virtus Rom. militum debellare haud potuit, cum denique fraus socii Allecti A. C. 293. per-

De Imperatore Carausio, A. 286.

emit. EUTROPIVS L. VIII. c. 13. ZOSIMVS *libr. VI.*
c. 2. AVR. VICTOR in *Caesar. cap. 39.*

XIII.

Habes igitur L. B. succinctam enarrationem Imperatorum vetusta generis prosapia Germanicorum ante Carolum M. Vtinam vero eos sola virtus & violentia quaedam benigni fati, & non perfidia, conspiratio tumultuantium militum, aliaque scelera ad fastigium Imperii R. non tam euexerint, quam potius attraxerint; o quanta exultatione & acclamatione gauderemus de tam rara & augusta fortuna tot tantorumque virorum, & de gloria Germaniae nostrae. Sed haec magna exempla multum habent ex iniquo, quod nullatenus honore & vtilitate patriae nostrae compensatur.

COROL-

COROLLARIA.

- I. Gothi fuerunt origine Germani.
- II. Persecutio Christianorum sub Maximino Imperatore fuit localis.
- III. LOCUS TACITI de *Moribus Germanorum* c. 2: *Cæterum Germaniæ vocabulum recens & nuper additum: quoniam, qui primi Rhenum transgressi Gallos expulerint, ac nunc Tungri, tunc Germani vocati sint. Ita nationis nomen, non gentis, eualuisse paulatim, ut omnes primum a victore ob metum, mox a se ipsis inuento nomine Germani vocarentur, bene recteque se habet.*
- IV. Imperator Magnentius Christianus fuit.
- V. Iulius Lampridius Capitolinus Spartianus vnus est historicus, vulgo trifariam discerptus.
- VI. Verba VOPISCI in *Proculo* c. 13: *Alemannos, qui tunc adhuc Germani dicebantur, non sine gloriæ splendore contriuit, non turgent glossemate, quod illis attribuit SPANHEMIVS P. II. Op. de præstantia & usu Numismatum D. XII. §. 14. p. 505.*

QX 11 n 443

654503 x
W18

COROLLARIA

I. Gorbii fuerunt origine Germani.

II. Porcellio Christianorum fuit in Anglia Inuestigato
fuit lectus

III. Locum vacans in Moxia Germanorum e. s. Cui-
gum Germanis conuictis, tunc de iure est
fuit: quoniam, qui fuit in Anglia, Cui-
expulsum, ac tunc Inigit, tunc Germanis conu-
fuit. In nationis nomine, non gentis, conuictis por-
fuit, et tunc primus a rectoribus de iure, tunc
a f. p. tunc nomine Germanis conuictis, bene
responsum se habet.

IV. Porcellio de gentibus Christianis fuit.

V. In his Europaeis Castellis, et alijs, tunc est
dilectus, vltimo tractatus, dilectus.

VI. Verbo vocatus in tractatu, et aliorum, qui
tunc ab his Germanis, tunc fuit glori-
fuit, tunc fuit in tractatu, et aliorum, quod
ille scriptus est in tractatu, et aliorum, de pro-
in de his tractatu, et aliorum, de p. 207.

nc

II m
443

Q. D. B. V.

IMPERATORES ROMANOS
GERMANICOS

ANTE

IMPERATOREM CAROLVM M.

SVB PRAESIDIO

IOHANNIS DAVIDIS KOELERI P. P.

IN DISPV TATIONE CIRCVLARI

D. VII MAII A. C. MDCCCXXVIII

HABENDA

EX MONVMENTIS FIDE DIGNIS

BREVITER RECENSEBIT

IOHANNES HENRICVS DRVMEL

NORIMBERGENSIS.

ALTORFII

TYPIS IOD. GVIL. KOHLESII ACAD. TYPOGR.

